

Bij de recente parlementsverkiezingen in Israël behaalde de rechtse Likoud partij van Areal Sharon een grote overwinning. De beul van Sabra and Shatilla blijft in het centrum van de Israelische politieke macht zitten. De Israëlische journalist en activist Warshawski geeft een deprimerende visie op het Israel van Sharon.

Er wordt vaak gezegd dat Sharon geen vredesplan heeft voor het Midden-Oosten. Maar Sharon heeft wel degelijk een plan. Vlak na de vorige verkiezingen van februari 2001 gaf Sharon in een interview aan de Israelische krant Ha'aretz zijn visie, en wat hij daarin zegt herhaalde hij voor een commissie van de Amerikaanse senaat. Hij zei: 'De vergissing van de architecten van het proces van Oslo – waaronder Rabin - was dat zij geloofden dat de onafhankelijkheidsoorlog van 1948 geëindigd is en dat de tijd is gekomen om de grenzen vast te stellen en de verhoudingen te normaliseren.'

Volgens Sharon is het misschien over honderd jaar mogelijk om vrede te sluiten. Maar voor nu ziet hij twee andere prioriteiten: doorgaan met koloniseren en doorgaan met het laten overkomen van nieuwe joodse immigranten. Sharon wil een doorlopende zone van joodse nederzettingen tussen de Middellandse Zee en de Jordaan.

Etnische zuiveringen

Dan is er natuurlijk wel een probleem: wat te doen met de Palestijnen. Ook wat dat betreft heeft Sharon een plan. Zoals elke officier van het Israëlische leger op de militaire academie leert heeft hij een groot plan en een klein plan. Ik raad iedereen die solidair is met de Palestijnse aan om het kleine plan veel serieuzer te nemen dan het grote plan, maar het grote plan nooit uit het oog te verliezen.

Het grote plan kun je lezen op duizenden grote en dure affiches die je overal langs de weg van Jeruzalem naar Tel Aviv ziet hangen. Daarop wordt gepleit voor de totale verdrijving van alle Palestijnen uit de bezette gebieden. Die aanplakbiljetten zijn niet het werk van een marginale groepering, maar van partijen die deel uit maken van de regering. Men wil de campagne van etnische zuivering, die men in 1948 heeft moeten beëindigen, afmaken. Toen is men er al in geslaagd om tweederde van de Palestijnen uit Palestina te verdrijven.

Maar Sharon weet dat dit grote plan afhankelijk is een groot aantal zaken die hij niet onder controle heeft. Hoe zullen de buurlanden reageren die immers aangegeven hebben dat ze de vluchtelingen niet binnen zullen laten. En hoe zal de internationale gemeenschap reageren. Die is weliswaar extreem tolerant wat betreft Israël, waardoor Israël in feite boven de internationale wet staat, maar Sharon is niet gek. Hij heeft in Libanon ervaren dat ook hij niet onbeperkt boven de wet staat. Hij weet niet waar de grens ligt waarbinnen hij ongestraft zijn gang kan gaan. Een massale verdrijving van Palestijnen zou een internationale interventie tot gevolg kunnen hebben, niet alleen om die mensen te helpen en verdere zuiveringen onmogelijk te maken, maar dat kan er ook toe leiden dat men dan de hele Palestijnse kwestie wil regelen. En dat wil Sharon koste wat kost voorkomen.

Kantonisering

Sharon heeft dus ook een klein plan, het zogenaamde kantoniseringsplan. Dat plan is sterk verbonden met het idee van een Palestijnse staat. Sharon was er al eerder dan de Arbeidspartij voorstander van dat de Palestijnen een eigen staat zouden krijgen. En Sharon legt ook uit wat voor een staat hij daarmee bedoelt. De Palestijnen moeten ondergebracht worden in kantons, die de Palestijnen wat hem betreft een Palestijnse staat, of een Palestijnse koninkrijk, of een Palestijns keizerrijk mogen noemen.

Die kantons dat zijn precies - bijna op de kilometer af - de zones A en B zoals die gedefinieerd zijn in het proces van Oslo. Dat zijn gebieden die ook volgens de Arbeidspartij nooit geïntegreerd kunnen worden in de staat Israël, omdat het aantal Palestijnen daar te groot is. Integratie van die gebieden

zou de grote obsessie van de Israeli's, het demografisch overwicht van joden in de staat Israël in gevaar kunnen brengen. Zij moeten dus als het ware buiten Israël geplaatst worden. Of dat nu in het kader van autonomie, of in het kader van een eigen staat gebeurt, doet er niet toe, het gaat er om dat die gebieden geen enkele reële soevereiniteit hebben. De mensen die daar wonen moeten dus altijd toestemming vragen aan de staat Israël om naar Israël toe te gaan, om naar het buitenland te gaan, maar ook om van de ene zone naar de andere te gaan. Dat is de laatste twee jaar door de talloze checkpoints ook in de praktijk gebracht.

In die zin is de kantonisering al een feit geworden. Als extreem rechts op dit moment Sharon verwijt dat hij een Palestijnse staat gaat creëren, dan spreekt hij dat ook niet tegen. Ik wijs er daarom dan ook op dat de Palestina-solidariteitsbeweging moet ophouden de eis voor een Palestijnse staat naar voren te brengen, zonder dit nader te specificeren. We moeten de grenzen van die staat vastleggen; opkomen voor een werkelijke soevereiniteit van die staat; opkomen voor een staat binnen de grenzen van 1967, maar niet alleen maar voor een Palestijnse staat en voor vrede. Want Sharon wil ook vrede en ook een Palestijnse staat, maar hij bedoelt dan dat de Palestijnen moeten accepteren dat ze moeten wonen in Bantustans.

Op zoek naar pragmatici

Het grote meningsverschil tussen Sharon en Barak bestond er in dat Barak in zijn grenzeloze arrogantie of zijn grenzeloze stupiditeit en waarschijnlijk als gevolg van allebei dacht dat hij de Palestijnse leiding door onderhandelingen er van zou kunnen overtuigen de kantonisering te aanvaarden.

Wat dat betreft is Sharon realistischer dan Barak. De Palestijnse leiding is bereid geweest om tijdens het proces van Oslo compromissen te sluiten, maar ze is niet bereid geweest te capituleren. Omdat Arafat niet bereid bleek om te capituleren is men in Israël op zoek gegaan naar wat wordt aangeduid als pragmatici, Palestijnen die wel bereid zijn om tegemoet te komen aan de Israëlische eisen. Men zoekt die pragmatici of beter gezegd collaborateurs, omdat een kantonisering niet verwezenlijkt kan worden zonder Palestijnen die bereid zijn daar aan mee te werken. De Israeli's zijn uitgebreide lijsten gaan aanleggen waarin precies stond of die en die politicus en die en die militair mogelijk een pragmaticus zou kunnen zijn. Dat is een totale mislukking geworden. Men is er niet in geslaagd een dergelijke politieke leiding van collaborateurs samen te stellen. Ook de CIA en de Amerikaanse ambassade zijn driftig op zoek geweest naar een alternatieve leiding voor Yasser Arafat. Maar tevergeefs. Niemand in de bezette gebieden heeft het gezag van Yasser Arafat ter discussie gesteld. Dat wil trouwens niet zeggen dat er geen kritiek is op de regering Arafat of de Palestijnse autoriteit, integendeel. Maar die kritiek –en je begrijpt er echt niets van als je dat denkt- heeft niets te maken heeft met het ter discussie stellen van de leiding zoals de Palestijnen die gekozen hebben. De Palestijnen zullen nooit accepteren dat men hun van buiten af een andere leiding gaat opdringen dan die van Arafat. Daarmee is het plan van kantonisering mislukt.

Ontbinding

En omdat de Israelische regering niet gaat toegeven aan de gerechtvaardigde Palestijnse eisen heeft ze maar één perspectief: doorgaan met de bezetting en de repressie. Daarbij heeft ze internationaal gezien de wind mee. Maar je kunt de zaken niet alleen maar met militaire middelen regelen, dat lukt een tijdje, maar niet op de lange termijn. En er gaan zich dan binnen de heersende klasse groepen verzetten tegen dit soort politiek. Want als bij de oorlog tegen de Palestijnen allerlei misdaden en allerlei vormen van machtsmisbruik zijn toegestaan, dan heeft dat ook gevolgen voor wat er binnen Israël zelf gebeurt.

Israel is een samenleving die barsten begint te vertonen. Te beginnen doordat ze haar democratische pretenties begint te verliezen. Het Arabische deel van de bevolking wordt steeds meer uitgesloten van het politieke proces. Politieke partijen, zoals die van Lieberman willen alle Arabische Israeli's hun nationaliteit afnemen vinden ook dat er maar eens een eind moet komen aan

de democratie. En daarbij voegen zich de stemmen van de fundamentalisten die zeggen: in de Thora, daar wordt helemaal niet gesproken over democratie.

Er ontstaan nieuwe samenwerkingsverbanden tussen de Russische immigranten, de joodse fundamentalisten en alle mogelijke extreem rechtse elementen die niet alleen willen afrekenen met de Palestijnen maar ook met alle humanistische pretenties van de staat Israël. Het proces van ontbinding is overal zichtbaar.

Justitie is nu bezig met een onderzoek naar de invloed van de maffia op de lijst van Likodet bij de laatste verkiezingen. Daarbij gaat het niet om kleine criminelen, zoals dat gebruikelijk was bij de Arbeidspartij, maar de echte grote internationale criminaliteit, netwerken die actief zijn in New York, Tel Aviv en Odessa.. Die invloed bestond al langer op de partij van de Russische immigranten maar nu richt ze haar peilen dus ook op Likodet. En wanneer de premier geconfronteerd wordt met beschuldigen van corruptie antwoordt die doodleuk: 'Iedereen steelt toch, waarom mag ik dan niet stelen, iedereen is corrupt, waarom mag ik dan niet corrupt zijn.' En dat soort uitspraken worden in het openbaar gedaan tijdens de verkiezingscampagne.

Dat typeert de situatie van totale willekeur, de afwezigheid van institutionele en morele remmen op het politieke proces. Als je ziet hoe de Israëlische staat als een groep hooligans tekeer gaat in Nablus en Jenin, dan moet je de Guardian gelijk geven die onlangs constateerde, 'dit is geen modern leger meer, dit is een militie'. De staat Israël is in feite geen staat meer, maar een 'gang', een bende.

*Michael Warshawski, is directeur van het Alternatieve Informatie Centrum in Jeruzalem. Kijk ook op hun zeer interessante site op www.alternativenews.org/ Hij hield een toespraak op een bijeenkomst over globalisering en oorlog van de SAP. Arthur Bruls vertaalde en bewerkt de tekst.